

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΘΕΟΤΟΚΗ

Ο τύπος τεῦ παλαιταῖνου πολιτικοῦ. Ή φιλία του μὲ τὸν βασιλέα Γεώργιο Α'. Τὸ κευτὶ μὲ τὰ ποῦρα. Τὰ ἀπειλητικὰ γράμματα καὶ τὸ περιστροφάκι. Θεοτόκης καὶ Σουρῆς. Ή μονομαχία τοῦ Θεοτόκη μὲ τὸν Σαβίτισανο. Α'φλοιστικά; «Καὶ πατᾶς ἔγινες, Κόντη;» Βασιλάκης ὁ ἀντίπαλος του. Θεοτόκης καὶ Βενιζέλος. Τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸν Παΐπετη, κτλ.

ΙΑ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες μορφές τῆς πολιτικῆς μας Ιστορίας ήτηκε ἀναμφιθίλως καὶ Φερδιγός Θεοτόκης, ὁ ἀλεξρυζαός εἰναταρίδης, ποὺ τέθησε στις 12 Ιανουαρίου 1916.

Ο Θεοτόκης ἦταν ὁ δάπτης τοῦ βασιλέος Δρόψιδον πολιτικοῦ ποὺ παλιὰ ταῖς αὐταῖς ἀποτίθεται τὸν ἔχαστον διάφορα δῶρα. Μιὰ φορά μάλιστα τοῦ ἔχαστον κ' ἔνα χρυσὸν κονδύλοφόρο. Κάποιος δινος δὲ Γ. Θεοτόκης, καλεσμένος για γεύμα στ' Ἀνάκτορα, δὲν ἔπιγε νά φάγη, για λόγους ὑγείας. Ἀμέως ἡ ἐρμηνεία τῆς πεποίης παρεξήγαγε τὴν ἀπόντια τοῦ ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο κεγμά καὶ τὴν ἀπέδωσαν σὲ διαφορία του μὲ τὸ βασιλέα. Ή λόγισ τοῦ ἐπεισοδίου αὐτοῦ ἦταν νὰ δεχθῇ τὴν ἄλλη μέρα ὁ πολιτικὸς ὃς δῶρο ἀπὸ τὸ φίλο του τὸν Βασιλέα διὸ κοπιὰ ποιεῖ τῆς Ἀδάνας. Καὶ ὁ Σουρῆς ἔγραψε τότε :

«Η γνωστὴ διαφωνία, ποὺ τοσοῦτον ἐθερλα-

(λήθη)

Εἰς κανονίνης ἀρωματώδεις ἄψε—σεῖσθε δι-
(ελύθη) !»

***

Κατὰ τὸ 1908 οἱ ὑπάτειαιματικοὶ τοῦ Στρατοῦ βρίσκονταν σὲ ἀναδρομή, ἔνεκα μεριμνῶν νομοσχεδίων ποὺ εἶχαν ιστηθεὶ στὴ Βουλὴ δὲ Θεοτόκης διὸ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν στρατιωτικὴν ὁργάνωσι τῆς χώρας. Ο Γ. Θεοτόκης ἔλαβε τότε πολλὰ ἀπειλητικὰ γράμματα, καὶ πολλοὶ φίλοι τοῦ τοῦ συνιστούσαν νὰ φύλαγμέται. Συνέπεστος τότε τὸ Γεωργιανὸν Όλοπουγείον. Στάσερ ποὺ τὴν στολὴν δῶρο ἔνα μικρὸ καὶ κομψὸ περιστροφο, νευτάτου συστήματος. Ο Θεοτόκης, διαν ἔνοιξε τὸ κοινό, εἰτε στοὺς παρισταμένους τυχαίως δημοσιογράφους, χαμογελῶντας :

— Βλέπετε, διὰ τοῦ τὸ Όλοπουγείο Στάσερ ἔμαθε διὰ ἀπειλεῖται ηγετὴ μον καὶ ἔγνωτε νὰ μὲ ὅτιστη.

“Ενας δινος ἀνάτορος ἀξιωματικός, ποὺ ἦταν ἐπόσης παρόν, ἐτύλιψε νά πῆ, διέτετο νά κρατή πάντα ἐπάνω του τὸ περίστροφο, γιὰ κάποιο ἐνδεχόμενο. Τότε δὲ Θεοτόκης τοῦ ἀνάτορης :

— Μακάρι νά μὲ φορεῖται πρωγματικό διὰ διὰ μὲ δολοφονίης συν... Θύη την ἀστέιξεις διὰ εἷμα νέος. Τὸ γῆρας στὴν Ελλάδα είναι σεβαστό, κύριον... Αλιτεύον, θύ χαρίσω τὸ ἀχρηστό γιὰ μένα δῆλο στὸ νεώτερο ἀ' δύοντας σας.

Καὶ τὸ ἔθος στὸν παριστάμενον νεαρῷ φρερότερη τῆς «Ἀλιτούλεως» κ. Γεώργιο Σουρούνα.

***

Τὴν ἵδια ἐποχήν, ἔξ ἀφορμῆς τῆς στρατιωτικῆς πολιτικῆς του, δὲ Σουρῆς ἔγραψε :

‘Ο Κότες προσάλλει,
δὲν εἰν σὰν πρῶτα,
δὲν βάζει σκαρινή,
ψηλό, γεδιγκότα.
‘Ο Κότες προσάλλει,
δὲν εἰν σὰν πρῶτα,
φορεῖ σκαράκα,
σπηρούν καὶ μπότα.
Μπροστὰ τὸν φράντετε
πεζούδα, καβάλλα,
τρισχάσει, Κορφιάτη
ποὺ πάλλεις τὸ πάλι! ...’

***

Ο Γ. Θεοτόκης εἶχε μονομαχίσει διὸ φορὲ στὴν ἵδια του. Τὴν πρώτη φορά μονομαχήσε στὴν Κέρκυρα, μὲ τὸν τότε δικαστὴ Σωγόραρο. Τὴν δευτέρα στὰ Σεριώνα, στὸ κτήμα τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ιππικοῦ Σουρούνα, μὲ τὸν κ. Σαβίτισανο. Μὲ τὴν ἀταξία ποὺ τὸν ἔχαρακτοῦσε πάντοτε, τὴν ἡμέρα τῆς δευτέρας μονομαχίας του δέχετο ἀπὸ τὸ προὶ τοὺς φίλους του. Τὸ ἀπόγευμα ἔπιγε στὸ σπίτι τοῦ γυνοῦ του Τζόν Θεοτόκην. Απὸ κεῖ βγήσει συνοδεύμενος ἀπὸ πολλοὺς φίλους του βουλευτών. Ο λαός, συγκεντρωμένος μπροστὰ στὸ σπίτι, μάρλις εἰδεὶ τὸ Θεοτόκη, ἀπεκαλύψθη μὲ συγκάνησι.

Ο Θεοτόκης, πάντοτε ἀταθής, μπήκε στὸ ἀμάξι καὶ διητιθύθη στὰ Σεπτέμβρια.

Μόλις μπήκε στὸ κτήμα Σουρούνα, ή πόρτες ἐκλειδώθηκαν, ἀλλ' οἱ δημοσιογράφοι ἐπιτίθησαν ἀπὸ τὸ φράζτη. «Ἐνας ἀπὸ τὸν μάρτυρες ιητήλησε νὰ τοὺς διωγᾷ, ἀλλ' ο «Κερφιώδας εὐπατρίδης εἴλετε:

— Ἀφίγησε τὸν τόπον, εἰλεῖς ἀπὸ τὴν προστασία μου.

Λίγες στιγμὲς πρὸ τῆς μονομαχίας ἔχαριστοιγόνοσθε διαφράστε μὲ τὸ μάρτυρα του στρατικού Κουμουνόδορο.

— Εἰσθή τούτους; ωράτησε δὲ Σουρῆς ποὺ εἶχε τὸ πρόσταγμα.

— Μάλιστα, ἀπήγησε δὲ Γ. Θεοτόκης, ὁ διποὺς ἥττας κανονικῶτα τοποθετημένος καὶ εἰλεῖ σπουδέν τὸ γιακά στὸν σακακιόν του. Τὸ πρόσταγμα ἐδόθη καὶ ἀντηλάγησαν οἱ πυροβολισμοί. Τὰ περιστροφάς δὲν ἔκαναν κροτο, καὶ δὲ Θεοτόκης, χαμογελώντας, ἐφώτησε τοὺς μάρτυρας του:

— Αφίγησε;

Τότε τοῦ ἔξιγησαν ὅτι δὲν ἐφόκειτο περὶ ἀφίγηστιας καὶ ἐπίριψαν τὸ τέλος τῆς μονομαχίας. Ἐδέχθη τὰ συγκαρητήρια δύλων, καὶ δὲ Λαμβαδός, κλαίγοντας ἀπὸ σγύγηση, τὸν ἔριλλε... Μετὰ τὴ μονομαχία, ἔπιγε στὴ Βουλή, διότι δύο κόμως τὸν ἑπεδέχθη ἱητοκρατοῦσαντας.

***

Ο Γ. Θεοτόκης εἶχε παντρεύειται νεάτωτος καὶ ἐπήρε προϊκά 500.000 δραχμές τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ γνωμὰ του Ἀμαλία, Κερφιώδα καὶ αὐτὴ, ωηθήσε πάντοτε ἡ ἀφοισμένη συντρόφιστα τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ. Απὸ τὰ πατιά τους ὁ ποιτότοκος Νικόλαος ἀκολύθησε τὸ διπλωματικὸ στάδιο καὶ ἐτελείωσε τοὺς ἡμέρες τραγικά στὸ Γουδή, τοντεφεοίτεσι στα 1922. Ο δευτέροτος γραπτός για τὸ Τζόν Θεοτόκης, ἔλαβε μέρος μιανωτήτη καὶ στοὺς δύο πολέμους μας καὶ επούδε γεωπονικά στὴν Εύρωπα.

Οταν καταρτίστηκε ἡ Οἰκουμενική Κυβέρνησης Ζαΐμη, δὲ Γεώργιος Θεοτόκης ἔγινε ὑπουργὸς τῆς Παιδείας. Καὶ δὲ Σουρῆς εἴγαρε : Νέο Κουβέρτρον προσπερνά μέσα σ' αὐτὸν τοὺς σάλους Κι' δὲ Θεοτόκης κινθεργάπ παπάδες καὶ καπάλους. Ποὺ τὸ πρώτο τον τὸ πάσο, τῶν χαρίτων ἡ πηγή, Τώρα ντυνεῖται μὲ ράσο, καὶ τοὺς πάτας εὐδογεῖ. Τί παράξενα συμβαίνουν καὶ περίεργα τῷ διητάρια

Στοῦ Πολέμου τὴν ἀντάρι
καὶ πατᾶς ἔγινες, Κότερη!

— “Ετού τάρερε δὲ κατάρα!....

***

Ἐπειδὴ «οὐδεῖς προφήτης δεκτὸς ἐν τῇ πατοίδια του, δ. Γ. Θεοτόκης εἶχε πολλοὺς ἔχθρους στὴν Κέρκυρα. «Ἐνας ἀτ' αὐτὸν, Ιωάννης Βασιλάκης δηνόματι, ἔξιες δηλοῦ τοὺς περιουσία, έδειπνος φάραγκα, γιὰ νὰ τὸν πολεμησῃ. Τέλος δὲ Βασιλάκης, ἀφοῦ ἔνα προὶ ἔμεινε πάγιτος, ἔγαγε στὸ Θεοτόκης καὶ τοῦ ἔχησον... προστασία. Ο Θεοτόκης, βλέποντας τὸ θριαμβό του, ἐπέντεικα :

— Μπροστοῦνται μὲ μὴ λύνων μὰ κεφένια κούποι στὸν Ήλιο;

— Αμέως δὲ προφθορεῖ :

— Πρέπει νὰ φανταζόμαστε τοὺς ἀντιπάλους μας πολὺ πλετέρους μας γιὰ νὰ τὸν καταβάλωμε.

Καὶ ἔνηργησε νὰ διοισθεῖ δὲ φραγμῶν Βασιλάκης... ἀλατοπιθράζωμα.

***

Ο Βλάστης Γαβριηλίδης ἔγραψε κάποτε στὴν «Αλιτούλεως» :

«Κατὰ τὴν τελευταῖαν τὸν πρωθυπουργίαν, δὲ Γεώργιος Θεοτόκης ἔθεσε τὴν θεμέλια τῆς στρατιωτικῆς παρασκευῆς τοῦ «Ἐθνους, χάρις εἰς τὴν δημοκρατίαν τὸν θερινὸν πολέμον». Τότε ἥλθαν εἰς τὰς Ἅδηνας οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας, τιμησαντες τὸν Γ. Θεοτόκην διὰ Μεγαλοπάταγον. Τότε πρωτοήλθε καὶ δὲ Καίμερ. Γ' γνωστή δὲ ἡ λιωτέρα ἐπιτηματικὰ πρωτογένεια τὸν Αθωνοπάταρος τῶν Γεωγανῶν πρὸς τὸν Θεοτόκην, η σπονταί δὲ Θεοτόκης εὑρέθη ἐν τῇ ἀντιπολιτεύεσθαι.

— Τότε ἔγιναν μεγάλα στρατιωτικά γυμνάσια, καὶ δὲ Βασιλένς Γεώργιος προσέφερε τὸν Μεγαλόπαταρον εἰς τὸν Θεοτόκην, ὃς αμοιβήη τῆς ἔξοχου δι-

Ο Γεώργιος Θεοτόκης
(Σκίτσο τοῦ Σουρῆς, ἀπὸ τὸ «Ρωμῆ»).

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχαια ἐκ τοῦ προηγούμενοῦ)
ιπτήρεται κούνησε θύλερά τὸ κε-
φάλι τῆς καὶ εἰτε :
— Γάλ τὴ δεστονίδα Λίνα, γιατρέ.
— Τὴ δεστονίδα Λίνα; Τ' εἶν
αὐτὴ ποι λέεις ; ρώτησε ὁ γιατρός.
— Ναι, γιατρέ. 'Ελατε... Ήδεστε...
— Ποι ;
— Στὸ δωμάτιο της. Είνε νέαρη.
Χτυπήθηκε μὲ τὸ ποστόλι...
Ο γιατρός κοντοστάθηκε, διστά-
ζοντας...

— 'Ελατε, γιατρέ... Σᾶς ίκετεύω,
έλατε, ίσως μιαρόσετε νὰ τὴν σώ-
σετε...

'Ο γιατρός προχώρησε σαστιούμενός ὡς τὴν κρεβ-
αποτάμαντα. Μόλις ἔρισε στὴν πόρτα καὶ τὸ βλέψι-
μα του ἀντίκρυσε τὸ τραγούδι θέαμα τῆς αιματοκυλι-
σμένης κόρης, στάθηκε δάπτωμα καὶ ἔριψε τὰ μάτια του.
Ήταν ξενητός ή νεαρόντας ; Ήταν μαντονά-
ωντα, ήταν προσαντακόντης, μιαρόσετε νὰ ἔπαρθημένη ὁ
Θεός μὲ τόσο μεγάλη συμφορά, μέσα σὲ μά μέρα ;...

Η ιπτήρεται ἀπὸ πάκο τὸ ξέλαυγε ωκε τὸν παρα-
καλούσ :

— Σάνστε την, γιατρέ... Σάνστε την, λατηθῆτε την, δὲν θάναι
νεκρή, δὴ σχι, δὲν μιαρέ νάνα νεκρή ή καλή μου κυρία...

Ο γιατρός στηρίχθη ἀπὸ τὴν καταπλήξιν του καὶ τὴ φρίνη του. Και
χωρίς νὰ κάψη καρδι, ἔτρεψε κοντά στὴ Λίνα, κύπαξε τὸ τραγούδι της
και κοντρός τὸ κεφάλι του.

— Ζῆ, γιατρέ, ζῆ, δὲν εἶν' ἔτισ ; ρώτησε μὲ λαγκάρα ή ιπτήρετρα.
Η συγκίνησα του γιατρού ήταν ινερθραλή. Γνώριζε τόσα χρόνια
τὴν οἰσογένεια Λιναρδή. Τὰ διὸ κοίτου τοῦ ήσαν συμπαθέστατα.
Ρυγίζοταν ἡ καρδιά του νὰ βλέπῃ τὴν πανεύφορη Λίνα νεκρή καὶ αἱ-
ματοσιαυμένη μιαρός στὰ πόδια του, ἐνῶ ίδει στην τὸ πτώμα
τῆς ἀλλής ἀδελφῆς, τῆς δροσερῆς καὶ καλόκαιρος Λίνας θὰ παρά-
δεσε στὴ θάλασσα...

πλωματικής ἐνεργείας διὰ τὴν ἀνελπίστως εὐνοϊκωτάτην λόγιν
τὸν Κρητικὸν ζήτηματος.

— Τόπε δέν ζήτησε στηναγήσας αὐτὸν ὁ Έλ. Βενιζέλος τοῦ δ.
φίλων τὸ χέρι.

Κάποτε, ένας Θεοτοκικὸς βουλευτής, ἀπὸ ἄλλη ἐπαρχία, ἐπῆγε
στὴν Κέρκυρα, και ἀπὸ κεὶ ἔγραψε στὸ Γ. Θεοτόκη τὶς ἐντιπούσεις
τοῦ δχι καὶ πολὺ κοινωνικές γιὰ τὸν Κερκυριανόν.
Ἐγραψε, ἔχοντας τὸ ἔλαττον νά είναι ἀδιάπτονοι καὶ κατοικοτόλη-
δες σὲ μεγάλη εβαθύ. Ο Θεοτόκης ἐθύμωσε, και ἥψα συναντήθη-
κε μὲ τὸ βουλευτή, τοῦ εἴτε :

— Μάθε δέν δὲν ινθούσας τὸν ἑαυτό σου δην μαλήσεις μ' ἔναν
Κορφιάτη, ποι καὶ ἀγράμματος νά είνε ζέροι νά βλέπῃ καλλιέργεια
ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους.

Ήταν πολὺ καταδεχτικός. Ἀγαπούσε τόσο τὸν συμπατριώτες
του, διστε καρμάνια φορά και ἔκτος τοῦ δικάιου, χωρίς νά τὸ θέλη,
τοῦ διετήρησε.

Σὲ κάποιες δημοτικές ἐκλογές,
ὁ Κερκυραῖος Παιτέτης ἔβαλε
κάτια γιὰ δημάρχος Θεοτοκικός.
Ἐπειδὴ διως ἔβλεπε δι τὸ θά ἔχα-
νε, ὃ ἀδιάπτονος Παιτέτης ἔβα-
λε καρμάνια ἐκαποτάρια μιαρόσους
καὶ ἔστασαν τὶς κάλτες, ποιν γι-
νει ἡ διαλογή τῶν φύρων. 'Οταν
ὁ Θεοτόκης ἔμειτε τὸ Παιτετικὸ
κατόρθωμα, ἐθύμωσε πολὺ και
εἴτε :

— Απέτε τὶς προστυχίες τὶς ἐ-
πειρίμενα μόνο ἀπὸ τοὺς ἀντιπά-
λούς μου.

* * *

Ο Θεοτόκης ήταν ἀπὸ τοὺς πο-
λιτικούς ποὺ ἐνθουσιάζαν τὴ Μοΐ-
σα τοῦ Σουηρ. 'Οταν στὰ 1899
ἐποιήθησε τὸν πρωθυπουργός, ὁ Φρο-
μπόρδης ἔγραψε :

Θεοτόκη, πόσα κωάτε,
Μήν ακούσεις σὲ παρακλήσεις
Καὶ μήτ' ἔνα καὶ Κορφιάτη
Στήτη ἀρχή μη διορίσεις.
Πέτε τους, τὸν λιγερό,
Ταρδ' ἀμέσως δὲν μπορῶ
Ταρδ' ἀμέσως γερέστηναι
Μα κατόπιν δέλεστηναι.

Ο γιατρός είχε σηκώσει τὴ
Λίνα και τὴν είχε ζαπλώσει
στὸ μερεβέατη εῆς...

— Ήταν τρομερό..., τρομερό..., ἀπίστευτα δραματικό !...
Μὲ τὴν πρώτη ματιά πούρος εἶχε γιατρός στὴν αὐτόχθονα, κατά-
λαβε ὅτι ήταν νεκρή, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ πιροβολήθηκε νε-
κρή. Ή σαράμα είχε τραπήσει τὴν παραδίλητη της....

Πιαράσενεμόνος μάλιστα γιὰ τὸ τρομερό πούρον τῆς ἀπηχησίας, ἀναζήτησε και βρήκε πλάτη τὸ ποστόλι, μὲ τὸ διοίκησηθήσατε.
Βλέπαντας τὸ παλιὸ δόντι, καπάλισε ἀμέσως γιατρό είχε προξενήσει ή σφάρα ήταν τὸ τρομερό και βρήκαντας στὴ χειλί του :

— Μή φωνάζεις... Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ φωνάζεις.
— 'Ωστε ζῆ ; Ζῆ και καὶ μου κυρία, γιατρέ μου ; φώτησε σιγά
τύρως τὸ θέρητρα.

— Ζῆ, γιατρέ ;... Πέστε μου πάσι ζῆ...
Ο γιατρός σπρώθηκε δόντι, κύπαξε τὴν ιπτήρεταια καπάματα
και τῆς εἴτε, βάζαντας τὸ δάχτυλο στὰ χειλί του :

— Μή φωνάζεις... Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ φωνάζεις.

— 'Ωστε ζῆ ; Ζῆ και καὶ μου κυρία μου, γιατρέ μου ; φώτησε σιγά
τύρως τὸ θέρητρα.

— Ναι..., δηλαδή..., ίσως νὰ τὴ σώσουμε, ἀπάντησε στον ιωνικωμένην
μέντα γιατρός. Μά ἀπὸ τὸ ἐπανηγύρησης αὐτό, δὲν θὲς δῆς δικήν της...

— Ναι, ναι, γιατρέ, θὰ κάμιο δικός μου ἀλέπε, φεύγωσε σιγά, πολὺ^ν
σιγά και καταστήνητρη η πρόστιμα. Δὲν θὰ βγάλω τοποιούμα, γιατρέ μου,
ἀφούτε νὰ σωθῆται η κυρία μου...

— Άκουσε τόρα τὸ σού πά, σινέχισε ο γιατρός, μιλώντας κι'^ν
αὐτὸς πολὺ σιγά. Πήγανε στὸ δωμάτιο της κυρίας σου. Κράμησε της
συντροφίας Καθηγόντος την. Πέστε της ποὺς φορτεῖσαν κάτω στὸ δόντι
τις γενιτούσιες και σῦν είλαν τὰς είδων τὴν δοσονίδη Λίνα την βγα-
νή ἀπὸ τὸ στάτη. Κάμε την νὰ παστέην πώς ή Λίνα πήγε γιὰ γιατρό
καὶ νὰ φοτιστῇ και νὰ μάθῃ γιὰ τὴν ιδελιότητη της. Πέστε της, τέλος, ποὺς
φέγγια, μὲ ποὺς δὴ γιατρός μέντας γιὰ νὰ μείνων κοντά της ὡς τὸ
βράδυ, δημιούργησε τὸν γιατρό την είδων καὶ δὲν φύγει την θέση της.
— Επος τοῦ Λιναρδή την πρόστιμη την πάντη γιατρός :

— Η κ. Λιναρδή είχε κλειστά τὰ μάτια της, μάδισε την θάνασιν,
τ' ανοιξε και φώτησε :

— Ήσθε ;... Γύρισε η Λίνα μου ;...

— 'Όχη, κυρία, ἀπάντησε μὲ ἀρρεπή γιαγκραμία μή ιπτήρεταια.
Μά μή ἀπανηγύρησε, κυρία. Τὴν είδων κάποια ή γενιτούσια πούρη φέγγι-
νης πάνη φοτιστή γιὰ τὴ δοσονίδη Λίνα... Καὶ νά τὸ δίπτε, κυ-
ρία... Τὸ είτε κι ο γιατρός : 'Η δεστονίδη θὰ γνωστή δικέιται ο θελεί ο
θελείται... Πήγανε...

Η κ. Λιναρδή ξαπλώλεσε τὰ μάτια της μὲ ἀναπτενάξε, ἀποκα-
μιένην ἀπὸ τὴν ἔξαντητη πονηνία :

— Λίζα !... Λίνα !... Παδαία μου !... Παδαία μου !...

— Κυρία, φωνάσισε πάλι η ιπτήρεταια, ὥρησε κάτω τὴν πόρτα ἀ-
νοιχτή. 'Ο γιατρός είτε ποὺς δὴ ξαπαγιότησε μάτεως και δὲν μείνω μα-
ζί σου ὡς τὸ βράδυ. Τὶς καλός γιατρός, κυρία...

Η κ. Λιναρδή δὲν ἀπάντησε. Μὲ τὰ μάτια κλειστά ἀναπτενάξε
κάθε τόσο, ξέλαυγε σιγάλα και καλώσει τὰ παδά της :

— Λίζα !... Λίνα... Λιναρδή πούρη μου... Λιναρδή πούρη Χριστού, κάμε νὰ
σφίξη τὸ παδάσια μου στὴν ἀγκαλιά μου...
Σιγά... σιγά... ουράση.

Η ιπτήρεταια σπρώθηκε και βγήκε ξεώ, πατώντας στὰ
νύχια.

Στὴν κρεββατάμαρα, ὁ γιατρός είχε σπάσει τὴ
Λίνα ἀπὸ τὸ πάτωμα και τὴν είχε ζαπλώσει στὸ κρε-
ββατή της. Καθηγόντος τῷρα πάνταντη πηρ, τὴν κύπαξε,
θιβανόμενός σὲ βαθεῖα σινλογή. 'Ηταν πόσο συνταραμέ-
νος ἀπὸ τὶς σφένεις του, ὃστε δὲν ἄκουσε τὴν ιπτήρεταια
ποὺ μπήσε μέσα.

— Η κυρία κοινήθηκε.

— Ο γιατρός κούνησε τὸ κεφά-
λον του και τῆς έδειξε τὰ μάτα
κάπια στὸ πάτωμα.

— Ετοεξε στὴν κουζίνα, πῆρε
ένα πατλ και τὰ σφραγγήσεις. 'Υ-
στερα έστρωσε μέσα στὸ πάτωμα
την πάντη την φύρων. 'Οταν
ταπέτεια την πάντη την φύρων
την πάντη την φύρων.

Σ' δόλο απὸ τὸ δάιστημα, ὁ
γιατρός σκεφτήσαντας. 'Η θέση που
ήταν δόλοι πούρη. Τὶς έφεσε νὰ κά-
νη ; Πλώς δὲν ἀνήγγειλε στὴ δυ-
στηματική μητέρα τὸν τραγικό
θάνατον του και τὴν δεύτερη κόρη
της ; 'Η νέα αὐτὴ συμφορά μπο-
ρούσε νὰ τὴν σκωταίσῃ.
(Ἀκολούθει)

